

Trettende Møde.

Tirsdagen den 13de November 1894, Kl. 1 1/2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Siden vort sidste Møde har Budskabet om Keiser Alexander den Tredjes Død voldet en Følelse af Sorg Verden over, ikke mindst her i vort Land, til hvis Kongehus den afdøde Keiser var knyttet med saa stærke og inderlige Bånd. Det smukke og hjertelige Forhold mellem De kongelige Majestæter og Deres keiserlige Sviger søn gav sig ogsaa for udenforstaaende talende Vidnesbyrd i det livlige Samkvem mellem Hersterhusene, navnlig i Keiserfamiliens gentagne længere Besøg ved vort Hof. Naar nu den høje Familie atter maatte jamles, da vil Keiser Alexanders imponerende Skikkelse savnes, hans Blads vil staa tom. Derfor udtale vi vor dybt-følte Deltagelse i det smertelige Savn, som dette Dødsfald forvolder vor Kongefamilie.

Særlig tungt har det ramt Hendes Majestæt Keiserinden. Vi vide, med hvilken trofast Kærlighed hun, selv efter at være bleven det store Riges Hersterinde, er vedbleven at omfatte sit eget elskede lille Fædreland, og det danske Folk gengælder fuldt ud hendes Følelser; det har glædet sig ved Bevistheden om, at Danmarks Kongedatter vandrede sin Livsvej ikke blot i ydre Glans, men ogsaa, om end gennem Farer og Trængsler, i stille Fred og indre Lykke, fordi hun vandrede Haand i Haand med den kærlige og trofaste Gemal, hun elskede. Nu er Gemalen gaaet bort, og Keiserinden er ene. Derfor stiger Bønnen varmt og inderligt fra de danske Hjertes, at Gud vil stærke og opretholde Keiserinden under Sorgens og Savnets tunge Tid, holde sin Haand over de keiserlige Børn og give Keiser Nikolaus den Anden Held til at løfte den tunge, for hele Verdens Bælfærd saa betydningsfulde Arv efter sin keiserlige Fader.

Men naar Budskabet har grebet os saa stærkt, saa skyldes det ingenlunde alene Hensynet til vort Kongehus og til vor Kongedatter; det skyldes ogsaa vore egne Følelser.

Ved Keiserfamiliens Besøg, under hvilke den ogsaa jævnlig har gæstet vor Hovedstad, have vi faaet Indtryk af, at den afdøde Keiser gerne dvælede i vort Lands skønne Egne og gerne færdedes blandt vor loyale og fredelige Befolkning. Og disse venlige Følelser for vort Folk og vort Land i Forbindelse med hans smukke og mandige Skikkelse med det dybe, sjælfulde Blif og den paa een Gang højhedsfulde og dog ligefremme og venneføle Fremtræden vakte en almindelig og stor Sympati for den høje Gæst. Derfor er det tillige en Hyldest til den afdøde Keisers Personlighed, et Udtryk for de gode, smukke og kære Minder, som vi ogsaa her i Landet ville bevare om ham, naar vi nu udtale vor hjertelige Deltagelse og oprigtige Sorg over Keiser Alexander den Tredjes dødelige Afgang.

[Tingets Medlemmer hørte staaende paa denne Udtalelse.]

Naar vi saa vende Blikket fra den store Verden og dens Begivenheder til vort eget lille Samfund, er der ogsaa her siden sidste Møde indtruffet et Dødsfald, som ikke kan lades uomtalt fra dette Sted, idet en forhenværende mangeaarig Kollega Dr. phil. Carl Parmo Bloug er afgaaet ved Døden. Det kan ikke andet end gøre et stærkt Indtryk paa os, naar vi se en Mand gaa bort, der igennem et halvt Aarhundrede har spillet en betydningsfuld Rolle i hele vort offentlige Liv og utrættelig har virket for de velslende Maal, som de stiftende Tidsforhold satte paa Dagsordenen. — Jeg skal ikke her dvæle ved den afdødes store, dygtige og opofrende Arbejde under de sidste Tidens politiske Kamp, et Arbejde, for hvilket hans Venner og Meningsfæller skyldte ham en usorglemmelig Tak, thi Navnet Carl Bloug tilhører ikke noget enkelt politisk Parti, det tilhører det hele Folk. Han var Digteren, der begejstrede Ungdommen, saa at den i store Starer vedblev at hylde ham til det sidste, og hans Sang har beriget vort Folks hele aandelige Gje. — Han var Dansthedens trofaste Talsmand, naar og hvor den kæmpede og led, og naar den under tunge Tidens knugende Tryk har vist sig sund og livskraftig til at værges sit ældgamle Gje, skal det mindes, at Carl Bloug var med til at vække og løfte den i det nationale Gennembruds Dage.

Naar dernæst en lykkelig Pagt er bleven sluttet mellem de nordiske Rigers Kongehuse, og naar de sidste Partier have set et frugtbringende Samarbejde udfolde sig mellem de nordiske Lovgivninger, bør vi ikke